

Азъ пъкъ гледамъ ги отъ нейде съ горестъ тайна на гърдитѣ и си мисля, че ги любятъ много искрено бацитѣ.

Татко мили, азъ съмъ гладно, босо, голо, безъ тетрадка, и очаквамъ да те видя, да ти дамъ цѣлувка сладка.

Но ти скиташъ по кръчмитѣ, де безжално губишъ днитѣ и нощитѣ, и паритѣ! Намъ оставяшъ салъ бедитѣ.

Тамъ, въ кръчмитѣ, ти изпивашъ моя моливъ, хлѣбъ, тетрадка, мойтѣ дрешки и обувки, и моята цѣлувка сладка.

Всѣкога те азъ очаквамъ, че безъ тебе съмъ сираче, безнадеждно азъ се скитамъ; вижъ детето си, какъ плаче!

Татко, мили, чуй какъ стена, дума ти кажи благодатка и дома ела при мене, да ти дамъ цѣлувка сладка...

*Басилка Г. Балабанова,
уч. отъ IV-а отделение, уч-ще
„Георги Бенковски“ — София.*

Свети Игнатий Старозагорски

(Паметъта му се празнува на 21 октомври).

Свети Игнатий (по кръщение Иванъ) серодилъ въ Стара-Загора. Родителитѣ му, Георги и Мария, по едно време се преселили въ Пловдивъ и тамъ пращали Ивана да се учи на четмо и писмо. Надаренъ съ голѣми способности, той въ кжсо време усвоилъ всичко, което преподавали по това време въ училище. Чувствувайки още отъ детски години влечение къмъ калугерски животъ, Иванъ отишълъ въ Рилския манастиръ. Тамъ престоялъ шесть години, като послушникъ, при единъ много зълъ старецъ—монахъ. Презъ това време Иванъ изпълнявалъ длъжностъ на четецъ въ манастирската църква, понасяйки жестокоститѣ на своя рж-

ководителъ. Последниятъ ставалъ все по-свирепъ, биелъ често Ивана, дори единъ день щѣлъ да го умори отъ бой... Уплашенъ за живота си, младиятъ послушникъ напустналъ манастира и се прибралъ при своитѣ родители.

По едно време почнала война между сърби и турци. Последнитѣ принуждавали Ивановия баща, който билъ силенъ и храбъръ, да отиде на война, като хилядоначалникъ, но той отговорилъ, че не може да воюва противъ едновѣрци и едноплеменници. озвѣрени отъ тоя отговоръ, турцитѣ го заклали. Не стига това, но насила потурчили жена му и дветѣ му дъщери. Иванъ успѣлъ да избѣга и се скрилъ